

ved disse vilkaarlig valgte Grænselinier. Hvorledes udelukke Familieforsørgere, som har selvstændig Virksomhed eller fast Ansættelse, naar deres Indtægt dog ikke overstiger de samme 1200 Kr.? Heller ikke denne Indtægtsgrænse vil det være muligt at fastholde. Det vil med Føje gøres gældende, at Dyrtidens Tryk rækker højere op. Statistisk Departement oplyser, at naar alle Familieforsørgere med Indtægt under 1200 Kr. medregnes (undtagen Statstjenestemænd, der forudsættes hjulplne ved Statens Dyrtidstillæg), vil Tallet stige fra 160 000 til 290 000, og at hvis Indtægtsgrænsen sættes op til 1500 Kr., bliver Tallet 325 000. Der er al Sandsynlighed for, at naar denne Dyrtidshjælp bliver at sætte effektivt i Scene, vil den før nævnte Udgift af 19—20 Mill. Kr. lettelig komme til at stige til det dobbelte, og at Statskassens Andel i Udgiften næppe vil blive under 25 Mill. Kr. Herved er end ikke taget Hensyn til, at hvis Prisen for de Landbrugsprodukter, for hvilke der indtil nu er blevet fastsat Maksimalpriser (Hvede, Rug og Svineavlprodukter), skulde fuldstændig frigives, maatte den samme Fremgangsmaade efter Sagens Natur bringes til Anvendelse overfor alle saadanne andre Varer, hvis Salgspris til Forbrugerne hidtil er holdt nede ikke ved lovformeligt Paabud, men ifølge frivilligt paatagne Forpligtelser. Den i saa Fald foranledigede yderligere almindelige Prisstigning vilde komme til at paakræve en yderligere Forhøjelse af Dyrtidshjælpen.

Først den finansielle Side heraf: Vilde det være forsvarligt under de nuværende Forhold uden tvingende Nødvendighed at forøge Statens Udskryning af direkte Skatter med et Beløb, som efter det laveste Overslag vilde udgøre Halvdelen af de direkte Statsskatters samlede Beløb efter det sidst aflagte Statsregnskab, og sandsynligvis dobbelt saa meget? Og dette i Tillæg til dels den nylig vedtagne betydelige Forhøjelse af Statens Indkomst- og Formueskat, dels den nye særlige Skat paa „Krigsindtægter“, en Skat af en saadan Størrelse, at den kan stige indtil henimod 30 pCt. af Indtægten. Naar henses til de overordentlig store Udgifter, som Krigsforholdene paabyrder Statskassen, og til Uvisheden om de Tildragelser, som Verdensbegivenhederne endnu kan bære i deres Skød, maa det synes udelukket paa dette Tidspunkt at gribe til Midler, som kan befrygtes ganske at udtømme Skattekilder, for hvis Ydeevne Finanserne kan faa haardt Behov.

Om dernæst denne Omlægning af Byrden, naar det kommer til Stykket, af Landbruget som Helhed vil blive følt som en Fordel, turde i alt Fald være Genstand for Tvivl. Vel nok en Fordel for dem, der har et stort Overskud af Korn til Salg, for mange andre ikke. Det visse er en Forøgelse af de nuværende Skatter paa Landbrugets faste Ejendomme med mindst en Tredjedel, snarere to Tredjedele. Et stort nyt Skattemaskineri med alle dets Ulemper og Mangler vil atter være at sætte i Gang, og Trykket af denne nye direkte Beskatning vil blive meget føleligt. Den Vinding, der til Gengæld opnaas, vil i bedste Fald sprede sig højst uligeligt.

Dernæst: Vil en Fordeling af Byrderne som den tilsigtede komme til at virke retfærdigere end de hidtil vedtagne Forholdsregler?

Den Tanke ligger alle nær, at de Dele af Samfundet, hvem Krigsforholdene har bragt Vinding, med Rette i første Række kan kaldes til at yde særlige Bidrag til Lettelse af Byrderne ikke blot for de Samfundslag, der fortrinsvis bærer Trykket af Krigens Dyrtid, men for Samfundet som Helhed. Ud fra denne Betragtning har Lovgivningsmagten vedtaget at lægge en særlig Skat paa „Krigsfortjeneste“. Hvormeget denne Skat vil indbringe, kan endnu ikke siges; sikkert bliver det betydeligt.

Men som enhver ny og uprøvet Skat vil ogsaa denne give Plads for store Tilfældigheder og Uligheder. Dette ligger tilmed her allerede i selve Skattens Konstruktion. I fuld Erkendelse af Vanskeligheden ved at udskille og fastholde et saa flygtigt og svævende Skatteobjekt som „Krigsfortjeneste“, lægger Loven mindre Vægt paa at faa